

Päähän- pistoja

Kuvitus Nina Dulleck

”Älä työnnä, senkin suklainen luupää!”
Keksi kiljahti oikealta.

”En se ollut minä!” Suklaa tuhahti. Hevos-
kuljetusvaunu heilahti terävästi vasemmalle,
ja Suklaa taisteli pysyäkseen pystyssä väsy-
neillä jaloillaan – kaksi ponia keikahti taas
toisiaan vasten.

Hrrr! Siivoton lemu kohosi sen ystävän
mustavalkolaikukkaasta peräpäästä.

”Äyk! Etkö voisi kerrankin vahtia taka-
puoltasi?” Suklaa manasi. ”Löyhkäätkin kuin
lantäläjä!”

”Itse löyhkäätkin!” Keksi tiuskaisi itsepäisesti
ja kääntyi näykätäkseen ystäväänsä. Onneksi
riimu, jolla se oli kiinnitetty, oli liian lyhyt.

Olle kurotti suuren, valkoisen päänsä vyö-
tärönkorkuisen väliseinän yli, joka erotti sen
kahdesta muusta. ”Lopettakaa tappelu, sen-
kin kääpiöt”, se ärähti.

Suklaa huokasi. Olle oli tietysti oikeassa. Ne kaikki olivat viettäneet liian kauan aikaa hevoskuljetusautossa, joka vei niitä kohti uutta kotia. Suklaa urahti vihaisesti ajatukselle tulevasta määränpäästä. Ennen kuin ne olivat edes lähteneet, se oli päättänyt, että se ei KOSKAAN pitäisi uudesta maatilasta, jonka Pomo oli ostanut. Tila ei voisi koskaan päihittää sen vanhaa kotia Dammbüllissa, jonne jäivät sen niin kovasti rakastama meri ja tuuli.

"Mitä sinä urahtelet?" Keksi kysyi, mutta Suklaa pysyi vaiti. Muut vain nauraisivat sille, jos ne tietäisivät, kuinka koti-ikävä vaivasi sitä jo nyt. Keksi hörähti ja

hautasi päänsä heinäpussiin, joka heilahteli sen edessä.

Suklaa yritti turhaan kurottua turpaansa taakse oikealle kyhnyttääkseen itseään. Se paukutti vihaisesti lattiaa yhdellä pienellä kaviollaan. Pamm, pamm, pamm!

"Hiljaa siellä!" huusi kuljettaja edestä.

Suklaa kavahti, ei kuljettajan huudon vuoksi, vaan koska Ollen hampaat olivat löytäneet sen vasemman korvan. "Auts!" se kiljaisi yrittäessään vapauttaa itsensä.

"Lopeta tuo touhotus!" Olle uhkasi.

"Hyvä on, hyvä on!" Suklaa inahti, ja mahtava ruuna päästi lopulta irti.

Olle oli kaikkien nelijalkaisten johtaja Blümleinin perheessä ja omien sanojensa mukaan aivan erityinen. Ruunan rotua uhkasi nimittäin sukupuutto. Nykyisin schleswiginhevoseksi ei ollut juurikaan käyttöä. Ennen aikaan Ollen sukulaiset olisivat kiskoneet

puita metsästä tai vetäneet panimon raskaita vaunuja. Mutta nykyisin? Onneksi Olle ei tehnyt asiasta suurta numeroa. Jos kyse olisi ollut Kreivittärestä, se olisi ottanut asian esille joka käänteessä. Niin täynnä itseään se oli!

Suklaa haukotteli ja venytteli. Luojan kiitos siinä kuljetusautossa ei ollut ollut tilaa Kreivitär-tammalle, joten sen oli pitänyt matkustaa toisella kuljetusautolla Pomon kanssa. Se oli säästänyt heidät muut tuntikausien valitukselta siitä, kuinka kuoppaisia tiet olivat, kuinka pahaa heinä oli ja kuinka tunkkaista ilma.

"No, mut mistäs muut kohkaavat, häh?" Suklaa kuuli Tonin kysyvän voimakkaalla murteellaan.

"Sehän on ilmiselvää, senkin hupsu baijerilainen vuoristoponi!" Keksi huomautti.

Suklaa pyöritti silmiään – haflinginhevon ei jättäisi tuota huomioimatta.

"Mitä sinä sanoit, senkin keksinmurunen?" sylkäisi Toni.

"Voi, jätä minut rauhaan!" Keksi vastasi ja alkoi mököttää korvat luimussa. Se oli

niin tyypillistä Keksilte. Ensin se ivasi toisia ja loukkaantui sitten, kun ne vastasivat pilkkaan. Kieltämättä Keksi oli pieni (jopa Suklaata pienempi), muttei kuitenkaan murunen.

"Puhu kunnolla, Toni", Suklaa sekaantui asiaan. "Kukaan ei ymmärrä yhtään, mitä puhut."

"Mää puhun niin kuin haluan", napautti Toni raivokkaasti. "Te olette yksi vuohilauma koko sakki!"

"Senkin typerä baijerilainen vuoristoponi", Suklaa tuhahti ja potkaisi takajalallaan kuljetusauton seinää. Vastaukseksi kuljettaja iski jalkansa jarrulle, ja taas Suklaa keinahti raskaasti Keksiä vasten.

"Idioottimainen kaksijalkainen ääliö siellä edessä", Suklaa manasi. "Hän tarvitsisi lisää ajotunteja."

"Syö jotain", Keksi ehdotti. "Rentoudut vähän!"

Suklaa työnsi alahuulensa eteenpäin. "En ole sellainen ahmatti kuin Toni. Sitä paitsi minä olen huonolla tuulella."